

Θαυμάριος λόγος

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Η δοξολογία για την επέτειο του ΟΧΙ
παρουσία των σημαιοφόρων
του 8ου και 18ου δημοτικού σχολείου

Θαβώριος Λόγος

Διμηνιαία έκδοση ενημέρωσης και πνευματικής οικοδομής

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Ιερός Ναός

Μεταμορφώσεως του Σωτήρος

της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Τηλ.: 2310-828 989

Fax: 2310-888 375

www.inmetamorfoseos.gr

Facebook: Ιερός Ναός Μεταμορφώσεως Σωτήρος

Υπεύθυνος Σύνταξης:

Αρχ/της Νικόλαος Παπαγεωργίου

Συντακτική ομάδα:

Δήμητρα Λαφάρα

Δομνίκη Νικολοπούλου

Εναγγελία Κατραμίδου

Μαρία Ψωμά

Φωτεινή Γιαννοπούλου

Οι απόψεις που παρουσιάζονται σε κάθε κείμενο - άρθρο εκφράζουν
το συγγραφέα αποκλειστικά και όχι τη συντακτική ομάδα του περιοδικού.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Επισκεφθείτε μας στο... www.inmetamorfoseos.gr

ΑΡΓΥΡΩ!!!

Ένα ευωδιαστό κομμάτι του Παραδείσου...

Οι άνθρωποι σαν την Αργυρώ αγιάζουν τον τόπο, αγιάζουν τον χρόνο, αφήνουν ευωδία Χριστού στο πέρασμά τους, γίνονται για όλους μας φως και άλας και νοστιμά της ζωής μας και αφορμή και κίνητρο πνευματικού αγώνα. Και φέρνουν σ' αυτήν την ταλαιπωρη πραγματικότητά μας που βογγάει απ' τις κακίες και την ιδιοτέλεια των ανθρώπων ένα ευωδιαστό κομμάτι του Παραδείσου!

Γεννήθηκε στην Κρήτη, σ' ένα χωριό έξω από το Ηράκλειο γύρω στα 1920. Ήταν μια λεβέντισσα, όμορφη, καλοστημένη! Αγαπήθηκαν μ' έναν νέο, αλλά πριν προλάβουν να παντρευθούν κηρύχθηκε ο πόλεμος. Το παλικάρι έφυγε και πολέμησε στην Αλβανία τους Ιταλούς. Μετά την συνθηκολόγηση κατέβηκε στην Κρήτη για να αγωνιστεί κι εκεί εναντίον των Γερμανών. Κάποια στιγμή βρίσκεται αιχμάλωτος των Γερμανών να οδηγείται προς εκτέλεση. Πληροφορείται η Αργυρώ τα καθέκαστα και τρέχει στον τόπο της εκτέλεσης. Δέκα Έλληνες είναι στημένοι στον τοίχο κι απέναντί τους δέκα Γερμανοί με προτεταμμένα τα όπλα τους περιμένουν τη διαταγή για να πυροβολήσουν. Η Αργυρώ αγέρωχη, περήφανη, όμορφη σαν θεά περνάει μπροστά τους και μία μία κατεβάζει τις κάνεις των όπλων. Όλοι σαστίζουν. Ο στρατιωτικός υπεύθυνος της εκτέλεσης την φωνάζει μπροστά του. «Τι κάνεις εκεί; Τι θέλεις;». «Ο αρραβωνιαστικός μου είναι εδώ. Ή θα τον ελευθερώσεις ή χτύπα κι εμένα!». Ο άνθρωπος υποκλίνεται. Τέτοιο θάρρος, τέτοια αφο-

σίωση δεν την έχει ξαναδεί. «Πάρ' τον και φύγε!» της λέει. Μα η Αργυρώ δεν σταματά εδώ. Και τα άλλα παλικάρια είναι Έλληνες, είναι χωριανοί της. Με περίσσιο θάρρος αντιλέγει! «Όχι! Ή όλους ή στήσε με κι εμένα στον τοίχο!» και με τα λόγια αυτά προχωράει προς τους κατάδικους. Ο διοικητής έχει μείνει άφωνος. Οι στρατιώτες τους το ίδιο. Στέλνει μήνυμα στον ίδιο τον Φύρερ, ο οποίος εκφράζει τον θαυμασμό του και την επιθυμία του να γνωρίσει αυτή την ηρωική Ελληνίδα. Και χαρίζεται η ζωή σε όλους...

Η Αργυρώ κι ο αγαπημένος της παντρεύονται. Αποκτούν ένα παιδάκι. Μετά την γέννα εκδηλώνεται η φοβερή λέπρα στην Αργυρώ. Πρέπει να αφήσει τον άντρα της, το νεογέννητο αγγελούδι της, το σπιτικό της, όλο το στήσιμο της ζωής της και να απομονωθεί στην Σπιναλόγκα, το νησί των καταραμένων. Την περιμένει η κοινή μοίρα αυτών των απόκληρων...

Ο πατέρας μένει μ' ένα λεχούδι στα χέρια. Αναζητάει τροφό για να του το αναστήσει και βρίσκει βοήθεια από μια γυναίκα στα Χανιά, στην άλλη άκρη της Κρήτης. Περνούν λίγοι μήνες. Η Αργυρώ καίγεται από την στέρηση του σπλάχνου της και παίρνει μια τρελή απόφαση. Νύχτα βουτάει στη θάλασσα και διασχίζει κολυμπώντας την απόσταση μέχρι την απέναντι στεριά. Έχει κάνει έναν μπόγο τα ρούχα της και τάχει δέσει πάνω στο κεφάλι της. Περπατάει εφτά μερόνυχτα, μόνη, κρυπτόμενη για να μην την αντιληφθούν και την πετροβολήσουν, σχε-

δόν άσιτη και άποτη και κάποια στιγμή φθάνει στα Χανιά και βρίσκει το σπίτι της τροφού - είχε πάρει τις πληροφορίες της από τα μηνύματα που της έστελνε ο άντρας της. Το βρίσκει έρημο. Κάθεται παράμερα στην αυλή και περιμένει. Κάποια στιγμή έρχονται κάποιοι, μια γυναίκα, δυο-τρεις γοριές. Από μακριά τους μιλάει, τους συστήνεται. «Μόνο να μου πείτε αν είναι καλά το παιδί μου. Μόνο να το δω από μακριά!!!» τους λέει. «Το παιδί σου πέθανε χθες το βράδυ! Μόλις το ηδέψαμε, ερχόμαστε από τα μνήματα...». Μαζεύει τα συντρίμμια της, τον πόνο της και πάίρνει το δρόμο της επιστροφής...

Περνούν λίγα χρόνια. Εκείνη πάντα στην Σπιναλόγκα. Πάίρνει μήνυμα από τον άντρα της πως θέλει να παντρευτεί. Εκείνος είναι νέος και δεν υπάρχει καμιά ελπίδα σωτηρίας και επιστροφής για την Αργυρώ. «Μ' όλη μου την καρδιά και την αγάπη μου!!!», του απαντάει. Και τη μέρα του γάμου κάνει πάλι την ίδια παράτολμη ενέργεια. Βγαίνει κολυμπώντας και παρευρίσκεται στο γάμο, πάλι από μακριά. Κι όταν τελειώνει το μυστήριο πλησιάζει τη νύφη και της φωνάζει «Έχεις καλόν άντρα να τον αγαπάς» και της αφήνει και το δώρο της, ένα χρηματικό ποσό που το μάζεψε ψίχουλο-ψίχουλο από το επίδομα που της έδιναν. Και σε κάθε παιδί που γεννούσε αυτή η γυναίκα, έβγαινε με τον ίδιο τρόπο στη βάφτισή του κι αφήνε ένα δώρο, δ.τι μπορούσε η φτώχια της να προσφέρει...

Το 1957 το Λεπροκομείο της Σπιναλόγκα κλείνει. Έχει φθάσει κι εδώ το φάρμακο της λέπρας. Όσοι είχαν την νόσο σε πρώιμα στάδια θεραπεύθηκαν και επέστρεψαν στα σπίτια και στις οικογένειές τους. Οι παλιοί ασθενείς, στους οποίους είχαν προκληθεί ορατές

ανεπανόρθωτες βλάβες και οι οποίοι ως επί το πλείστον είχαν ξεχαστεί και από τις οικογένειές τους, αν και θεωρούνταν ασφαλείς πλέον με την θεραπεία στην οποία είχαν και αυτοί υποβληθεί, μεταφέρθηκαν σε ειδική πτέρυγα του Νοσοκομείου Λοιμωδών Νόσων στην Αγία Βαρβάρα Αττικής.

Εδώ η Αργυρώ θα γίνει μια ταπεινή διάκονος των πιο ηλικιωμένων ασθενών. Θα γνωρίσει τον Άγιο Νικηφόρο και τον Άγιο Ευμένιο και θα βιώσει την άπειρη αγάπη του Θεού. Θα πάρει και θα δώσει αγάπη και προσφορά, θα αγιάσει με τη ύπαρξή της εκείνον τον ταλαίπωρο τόπο. Μαζί με δυο-τρεις άλλες ομοιοπαθείς γυναίκες έπλεναν, καθάριζαν, περιποιούνταν και νεκροστόλιζαν, όταν ερχόταν η ώρα τους, τις λεπρές αδελφές. Αξιοσημείωτο είναι και το τάμα που είχαν από παλιά κάνει: «Κάνε, Θεέ μου, να βρεθεί το φάρμακο για τη λέπρα, όχι για μας, για τους νέους που χάνουν την αξιοπρέπεια και τη ζωή τους και δεν θα φάμε λάδι στον αιώνα!!!». Κι αφού βρέθηκε το φάρμακο έπρεπε να κρατήσουν την υπόσχεση. Και την κράτησαν. Και δεν έβαλαν λάδι στο στόμα τους. Και το Πάσχα για να κάνουν κατάλυση βουτούσαν το δάχτυλο, το κολοβωμένο απ' την αρρώστια, στο λάδι της καντήλας και το ακουμπούσαν στα χειλη τους για να τιμήσουν την ημέρα την Ανάστασης χωρίς να πατήσουν τον όρκο τους.

Αυτή ήταν η Αργυρώ. Ποιος ξέρει πόσα άλλα διαμάντια έκρυψε η μαρτυρική ζωή της! Άλλα ο Θεός την εφανέρωσε και το λείψανό της ευωδίαζε! Το λείψανο αυτής που εν ζωή έπρεπε να περικρύπτει την ασχήμια και την κακοσμία του λεπρού της σώματος!!!

Λίστα εργασιών

Οδοντίατρος

Παιδικός Σταθμός

Ψώνια

ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ 8:30 - 13:00 μμ.

Στον χώρο του Ιερού Ναού

-
-
-
-

«Είπε γέρων...»

Ένας νέος πήγε με βαριά καρδιά στον Πνευματικό του και εξομολογήθηκε:

Ο λογισμός με βασανίζει, Γέροντα, να εγκαταλείψω τον αγώνα, αφού κι ύστερα από την επιστροφή μου στον Χριστό και την μετάνοια μου, δεν μπορώ ακόμη να βγάλω από πάνω μου όλες τις αδιναμίες.

-Μου θυμίζεις, μ' αυτά που μου λες, κάπι που συνέβη πριν κάμποσο καιρό σ' έναν φίλο μου αχρότη, είπε ο Πνευματικός. Έλα, κάθισε εδώ κοντά, παιδί μου, να σου διηγηθώ την μικρή του ιστορία.

Ο νέος άκουγε πάντοτε μ' ενδιαφέρον τα χαριτωμένα αυτοσχέδια ανέκδοτα του αγαθού Γέροντα:

-Ο φίλος μου, που λες, είχε ένα χωράφι στην άκρη του χωριού, που είχε μείνει χρόνια ακαλλιέργητο κι ήταν πα γεμάτο αγκάδια και τριβόλια. Μια καλή χρονιά όμως σκέφτηκε να το σπείρει. Άλλα έπρεπε πρώτα να καθαριστεί. Ήστειλε λοιπόν τον μεγάλο του γιο να κάνει την δουλειά αυτή. Μα όταν είδε το παλικάρι εκείνα τα πελώρια αγκάδια και τ' αγριοβότανα, έπεσε σ' απελπισία.

-Δεν γίνεται να φτάξει ποτέ τούτο το χωράφι, έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό του. Πώς να ξεριζώσω τόσα αγριόχορτα; Ήτοι έπεισε για τα καλά τον εαυτό του πως ήταν αδύνατο να γίνει η δουλειά. Ξάπλωσε κάτω από ένα θάριο και κοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε ήταν πα-

μεσημέρι. Έριξε το νυσταχμένο βλέμμα του στην αγριάδα και τρόμαξε. Έμεινε καρφωμένος στην θέση του ώς το βράδυ χωρίς να κάνει τίποτε. Το ίδιο και την άλλη μέρα και την τρίτη. Χασμουριόταν, στριφογύριζε τεμπέλικα, έπεφτε στον ύπνο, ξυπνούσε. Μόνο δουλειά δεν αποφάσιζε να κάνει.

-Τίποτε δεν έκανες τόσες μέρες; ρώτησε θυμωμένος ο πατέρας του, όταν πήγε κι είδε πως ο γιος του δεν είχε βγάλει ούτε ένα αγκάδι.

-Βαράνει η ψυχή μου, πατέρα, ομολόγησε ο νέος, όταν χυρίζω και βλέπω πόση δουλειά με περιμένει και δεν μπορώ να πάρω απόφαση ν' αρχίσω.

-Αν κάθε μέρα, παιδί μου, καθαρίζεις τόση γη, δόῃ πάνεις με το μπόι σου όταν ξαπλώνεις και κοιμάσαι, θα κόντευες πώρα να τελειώσεις.

Ντροπασμένος για την τεμπελιά του ο γιος, έβαλε αμέσως σε πράξη την συμβουλή του πατέρα του. Σε λίγο είδε με τα μάτια του πως δεν ήταν ακατόρθωτο να καθαρίσει το χέρσο χωράφι.

Μιμήσου τον κι εσύ, παιδί μου, κι όταν ξανάρθεις, θα μου πεις αν στ' αλήθεια είναι τόσο δύσκολο να ξεριζώσεις με υπομονή τα πάθη της ψυχής σου.

Ο νέος έφυγε με καινούργια δύναμη από την εξομολόγηση, αποφασισμένος να συνεχίσει τον καλό αγώνα.

Επμέλεια:
Δημητρα Λαφάρα

«Το βλογημένο μαντρί»

Για τις άγιες μέρες που έρχονται το πιο κατάλληλο κείμενο είναι «Το βλογημένο μαντρί» του Φώτη Κόντογλου. Το κείμενο παρατίθεται αυτούσιο.

Χρόνια πολλά σε όλους ή σε όλες!!

«Κάθε χρόνο ο Άγιος Βασίλης τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς γυρίζει από χώρα σε χώρα κι από χωριό σε χωριό, και χτυπά τις πόρτες για να δει ποιος θα τον δεχτεί με καθαρή καρδιά. Μια χρονιά λοιπόν, πήρε το ραβδί του και τράβηξε. Ήτανε σαν καλόγερος ασκητής, ντυμένος με κάτι μπαλωμένα παλιόρασα, με χοντροπάπουτσα στα ποδάρια του και μ' ένα ταγάρι περασμένο στον ώμο του. Γι αυτό τον παίρνανε για διακονιάρη και δεν τ' ανοίγανε την πόρτα. Ο Άγιος Βασίλης έφευγε λυπημένος, γιατί έβλεπε την απονιά των ανθρώπων και συλλογιζότανε τους φτωχούς που διακονεύουνε, επειδής έχουνε ανάγκη, μ' όλο που αυτός ο ίδιος δεν είχε ανάγκη από κανέναν, κι ούτε πεινούσε, ούτε κρύωνε.

Αφού βολόδειρε (1) από δω κι από κει, κι αφού πέρασε από χώρες πολλές κι από χιλιάδες χωριά και πολιτείες, έφταξε στα ελληνικά τα μέρη, που ναι φτωχός κόσμος. Απ' όλα τα χωριά πρόκρινε τα πιο φτωχά, και τράβηξε κατά κει, ανάμεσα

στα ξερά βουνά που βρισκόντανε κάτι καλύβια, πεινασμένη λεμπεσουριά(2). Περπατούσε νύχτα κι ο χιονιάς βογκούσε, η πλάση ήτανε πολύ άγρια. Ψυχή ζωντανή δεν ακουγότανε, εξόν από κανένα τσακάλι που γάβγιζε. Αφού περπάτηξε κάμποσο, βρέθηκε σ' ένα απάγκιο που έκοβε ο αγέρας από 'να μικρό βουνό, κι είδε ένα μαντρί κολλημένο στα βράχια. Άνοιξε την αυλόπορτα που ήτανε κανωμένη από άγρια ρουπάκια(3) και μπήκε στη μάντρα. Τα σκυλιά ξυπνήσανε και πιάσανε και γαβγίζανε. Πέσανε απάνω του να τον σκίσουνε· μα, σαν πήγανε κοντά του, σκύψανε τα κεφάλια τους και σερνόντανε στα ποδάρια του, γλείφανε τα χοντροπάπουτσά του, γρούζανε φοβισμένα και κουνούσανε παρακαλεστικά τις ουρές τους.

Ο Άγιος σίμωσε στο καλύβι του τσομπάνου και χτύπησε την πόρτα με το ραβδί του και φώναξε: «Ελεήστε με, χριστιανοί, για τις ψυχές των αποθαμένων σας! Κι ο Χριστός μας διακόνεψε σαν ήρθε σε τούτον τον κόσμο!». Η πόρτα άνοιξε

και βγήκε ένας τσομπάνης, παλικάρι ως εικοσιπέντε χρονώ, με μαύρα γένια· και δίχως να δει καλά καλά ποιος χτυπούσε την πόρτα, είπε στο γέροντα: «Πέρασε μέσα στ' αρχοντικό μας να ζεσταθείς! Καλή μέρα και καλή χρονιά!».

Αυτός ο τσομπάνης ήτανε ο Γιάννης ο Μπάικας, που τον λέγανε Γιάννη Βλογημένον, άνθρωπος αθώος σαν τα πρόβατα που βόσκαγε, αγράμματος ολότελα. Μέσα στην καλύβα έφεγγε με λιγοστό φως ένα λυχνάρι. Ο Γιάννης, σαν είδε στο φως πως ο μουσαφίρης ήτανε γέροντας καλόγερος, πήρε το χέρι του και τ' ανασπάστηκε και τό βαλε απάνω στο κεφάλι του. Ύστερα φώναξε και τη γυναίκα του, ως είκοσι χρονώ κοπελούδα, που κουνούσε το μωρό τους μέσα στην κούνια. Κι εκείνη πήγε ταπεινά και φίλησε το χέρι του γέροντα, κι είπε: «Κόπιασε, παππού, να ξεκουραστείς».

Ο Άγιος Βασίλης στάθηκε στην πόρτα και βλόγησε το καλύβι κι είπε: «Βλογημένοι νά σαστε, τέκνα μου, κι όλο το σπιτικό σας! Τα πρόβατά σας να πληθαίνουν ως του Ιώβ μετά την πληγήν και ως του Αβραάμ και ως του Λάβαν! Η ειρήνη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού να είναι μαζί σας!». Ο Γιάννης έβαλε ξύλα στο τζάκι και ξελόχισε⁽⁴⁾ η φωτιά. Ο Άγιος απίθωσε σε μια γωνιά το ταγάρι του,

ύστερα έβγαλε το μπαλωμένο το ράσο του κι απόμεινε με το ζωστικό του. Τον βάλανε κι έκατσε κοντά στη φωτιά, κι η γυναίκα τού βαλε και μια μαζιλάρα ν' ακουμπήσει.

Ο Άγιος Βασίλης γύρισε κι είδε γύρω του και ξανάπε μέσα στο στόμα του: «Βλογημένο νά ναι τούτο το καλύβι!». Ο Γιάννης μπαινόβγαινε, για να φέρει τό να και τ' άλλο. Η γυναίκα του μαγείρευε. Ο Γιάννης ξανάριζε ξύλα στη φωτιά. Μονομιάς φεγγοβόλησε το καλύβι με μιαν αλλιώτικη λάμψη και εφάνηκε σαν παλάτι. Τα δοκάρια σαν νά τανε μαλαμοκαπνισμένα, κι οι πυτιές⁽⁵⁾ που ήτανε κρεμασμένες σαν να γινήκανε χρυσά καντήλια, και τα τυροβόλια κι οι καρδάρες και τ' άλλα τα σύνεργα που τυροκομούσε ο Γιάννης, λες κι ήτανε διαμαντοκολλημένα. Και τα ξύλα που καιγόντανε στη φωτιά ευωδιάζανε σαν μοσκολίβανο και δεν τρίζανε, όπως τρίζανε τα ξύλα της φωτιάς, παρά ψέλνανε σαν τους αγγέλους πού ναι στον Παράδεισο.

Ο Γιάννης ήτανε καλός άνθρωπος, όπως τον έφτιαξε ο Θεός. Φτωχός ήτανε, είχε λιγοστά πρόβατα, μα πλούσια καρδιά: «Τη πτωχεία τα πλούσια!». Ήτανε αυτός καλός, μα είχε και καλή γυναίκα. Κι όποιος τύχαινε να χτυπήσει την πόρτα τους, έτρωγε κι έπινε και κοιμότανε. Κι αν ήτανε και

πικραμένος, έβρισκε παρηγοριά. Γι αυτό κι ο Άγιος Βασίλης κόνεψε στο καλύβι τους, ξημερώνοντας Πρωτοχρονιά, παραμονή της χάρης του, κι έδωσε την ευλογία του.

Κείνη τη νύχτα τον περιμένανε όλες οι πολιτείες και τα χωριά της οικουμένης, αρχόντοι, δεσποτάδες κι επίσημοι ανθρώποι, πλην εκείνος δεν πήγε σε κανέναν τέτοιον άνθρωπο, παρά πήγε στο μαντρί του Γιάννη του Βλογημένου. Σαν βολέψανε τα πρόβατα, μπήκε μέσα ο Γιάννης και λέγει στο γέροντα: «Γέροντα, μεγάλη χαρά έχω απόψε που ήρθες, ν' ακούσουμε κι εμείς κανένα γράμμα, γιατί δεν έχουμε εκκλησία κοντά μας, μήτε καν ρημοκλήσι. Εγώ αγαπώ πολύ τα γράμματα της θρησκείας μας, κι ας μην τα καταλαβαίνω, γιατί είμαι ξύλο απελέκητο. Μια φορά μας ήρθε ένας γέροντας Αγιονορίτης και μας άφησε τούτη την αγιωτική φυλλάδα, κι αν λάχει να περάσει κανένας γραμματιζόμενος καμιά φορά, τον βάζω και τη διαβάζει. Εγώ όλα όλα τα γράμματα που ξέρω είναι τρία λόγια που τά λεγε ένας γραμματιζόμενος, που έβγαζε λόγο στο χωριό, δυό ώρες από δω, κι από τις πολλές φορές που τά λεγε, τυπωθήκανε στη θύμησή μου. Αυτός ο γραμματικός έλεγε και ξανάλεγε: "Σκώνιτι ου μήτηρ του κι τουν ανισπάζι-

τι κι του λέγ": Τέκνου μου! Τέκνου μου!". Αυτά τα γράμματα ξέρω...».

Ήτανε μεσάνυχτα. Ο αγέρας βογγούσε. Ο Άγιος Βασίλης σηκώθηκε απάνου και στάθηκε γυρισμένος κατά την ανατολή κι έκανε το σταυρό του τρεις φορές. Υστερά έσκυψε και πήρε από το ταγάρι του μια φυλλάδα κι είπε: «Ευλογητός ο Θεός ημών πάντοτε, νυν και αει και εις τους αιώνας των αιώνων!». Ο Γιάννης πήγε και στάθηκε από πίσω του και σταύρωσε τα χέρια του. Η γυναίκα του πήγε κι εκείνη και στάθηκε κοντά στον άντρα της. Κι ο γέροντας είπε το «Θεός Κύριος» και τ' απολυτίκιο της Περιτομής «Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην προσέλαβες», χωρίς να πει και το δικό του τ' απολυτίκιο, που λέγει: «Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος σου». Έψελνε γλυκά και ταπεινά, κι ο Γιάννης κι η Γιάνναινα τον ακούγανε με κατάνυξη και κάνανε το σταυρό τους. Κι είπε ο Άγιος Βασίλης τον όρθρο και τον κανόνα της εορτής «Δεύτε λαοί, άσωμεν», χωρίς να πει το δικό του κανόνα «Σου την φωνήν έδει παρείναι, Βασίλειε». Κι ύστερα είπε όλη τη λειτουργία κι έκανε απόλυτη.

Καθίσανε στο τραπέζι και φάγανε, ο Άγιος Βασίλειος ο Μέγας, ο Γιάννης ο Βλογημένος, η γυναίκα του κι ο μπάρμπα -

Μάρκος ο Βουβός, που τον είχε συμμαζέψει ο Γιάννης και τον βοηθούσε. Και, σαν αποφάγανε, έφερε η γυναίκα τη βασιλόπιτα και την έβαλε απάνω στο σοφρά. Κι ο Άγιος Βασίλης πήρε το μαχαίρι και σταύρωσε τη βασιλόπιτα κι είπε: «Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος!». Κι έκοψε το πρώτο το κομμάτι κι είπε: «του Χριστού», έκοψε το δεύτερο κι είπε: «της Παναγίας», κι ύστερα έκοψε το τρίτο και δεν είπε: «του Αγίου Βασιλείου», αλλά είπε: «του νοικοκύρη του Γιάννη του Βλογημένου!» Πετάγεται ο Γιάννης και του λέγει: «Γέροντα, ζέχασες τον Αι-Βασίλη!». Του λέγει ο Άγιος: «Αλήθεια, τον ζέχασα!». Κι έκοψε ένα κομμάτι κι είπε: «Του δούλου του Θεού Βασιλείου!». Ύστερα έκοψε πολλά κομμάτια, και σε κάθε ένα που έκοβε έλεγε: «της νοικοκυράς», «του μωρού», «του δούλου του Θεού Μάρκου του μογιλάλου⁽⁶⁾», «του σπιτιού», «των ζωντανών», «των φτωχών». Λέγει πάλι ο Γιάννης στον Άγιο: «Γέροντα, γιατί δεν έκοψες για την αγιοσύνη σου;». Του λέγει ο Άγιος: «Έκοψα, ευλογημένε!». Μα ο Γιάννης δεν κατάλαβε τίποτα, ο καλότυχος!

Έστρωσε η γυναίκα, για να κοιμηθούνε. Σηκωθήκανε να κάνουνε την προσευχή τους. Ο Άγιος Βασίλης άνοιξε τις απαλάμες του κι είπε την δική του

την ευχή, που τη λέγει ο παπάς στη λειτουργία: «Κύριος ο Θεός μου, οίδα ότι ουκ ειμι άξιος, ουδέ ικανός, ίνα υπό την στέγην εισέλθης του οίκου της Ψυχής μου...». Σαν τελείωσε την ευχή κι ετοιμαζόντανε να πλαγιάσουνε, του λέγει ο Γιάννης : «Εσύ, γέροντα, που ζέρεις τα γράμματα, πες μας σε ποια παλάτια άραγε πήγε απόψε ο Αι-Βασίλης; Οι αρχόντοι κι οι βασιλιάδες τι αμαρτίες μπορεί νά χουνε; Εμείς οι φτωχοί είμαστεν αμαρτωλοί και κακορίζικοι, επειδής η φτώχεια μας κάνει να κολαζόμαστε!». Ο Άγιος Βασίλης δάκρυσε. Σηκώθηκε πάλι απάνω, άπλωσε τις απαλάμες του και ξαναείπε την ευχή αλλιώτικα: «Κύριε ο Θεός μου, οίδας ότι ο δούλος Ιωάννης ο απλούς εστιν άξιος και ικανός, ίνα υπό την στέγην αυτού εισέλθης, ότι νήπιος υπάρχει, και των τοιούτων εστίν η βασιλεία των ουρανών...». Και πάλι δεν κατάλαβε τίποτα ο Γιάννης ο καλότυχος, ο Γιάννης ο Βλογημένος».

Λεξιλόγιο

1. Βολοδέρνω = βασανίζομαι γυρνώντας από δω κι από κει.
2. Λεμπεσουριά = φτωχολογιά.
3. Ρουπάκι = αγριοβελανιδιά.
4. ζελοχίζω = ζωηρεύω τη φωτιά.
5. πυτιά = μαγιά από την οποία γίνεται το τυρί.
6. μογίλαλος = βουβός

Επιμέλεια
Μαρία Ψωμά

Ε Ν Ο Ρ Ι Α Ε Ν Δ Ρ Α Σ Ε Ι

Οκτωβρίου - Νοεμβρίου 2019

Το πανηγύρι της Πίστης, συνεχίζεται ήσυχα κι ανεπαίσθητα μέσα σ' όλη την καταπίεση και τη θλίψη του κόσμου. Η ψυχή ακτινοβολεί φως και είναι γεμάτη από ουράνια χαρά. Γι αυτούς που βρήκαν την ψυχή τους, «τα λυπητερά τραγούδια της γης, δε θα μπορούσαν ποτέ να αντικαταστήσουν τους ήχους της ουράνιας αγαλλίασης».

1η Οκτωβρίου – Πρωτομηνιά – αγιασμός του μήνα, όπως συνηθίζεται κάθε πρωτομηνιά. **Στις 6 Οκτωβρίου** όμως, μετά τη Θεία Λειτουργία, έγινε ο **αγιασμός** όλων των τμημάτων των πνευματικών και καλλιτεχνικών **δραστηριοτήτων** της ενορίας μας. Και δεν είναι λίγες αυτές: Μαθήματα Βυζαντινής Μουσικής, Αγιογραφίας, χροδαδία Γυναικών, Τμήματα Παραδοσιακών Χορών, Κοινωνικό Ιατρείο και Φαρμακείο, Θεατρική ομάδα παιδών και ενηλίκων, Εσπερινή Ομιλία κάθε Δευτέρα, Κύκλος Μελέτης της Αγίας Γραφής, Μικτή Χορωδία ενηλίκων και παιδών, Τμήματα Ζωγραφικής και Σκίτσου παιδών και ενηλίκων, Φροντιστηριακά Μαθήματα, Νεανικές Φιλικές Συναντήσεις, ενώ κάθε απόγευμα είναι ανοικτός ο χώρος ψυχαγωγίας των παιδιών. Την ίδια μέρα, στην αίθουσα τελετών του ναού, διεξήχθη με επιτυχία η φθινοπωρινή αιμοδοτική εκστρατεία, με τη βοήθεια του Ιπποκρατείου Νοσοκομείου. Μια μέρα αγάπης προς το συνάνθρωπο, γιατί όταν θέλουμε, πάντα υπάρχει χρόνος γι' αυτόν που σε χρειάζεται πραγματικά. Για άλλη μια φορά κυρίες της ενορίας, φρόντισαν με αγάπη να υπάρξουν εξαιρετικά εδέσματα γι' αυτούς που αιμοδότησαν.

Λίγες μέρες αργότερα, **11,12 και 13 Οκτωβρίου**, η εκκλησία μας πραγματοποίησε εκδρομή στη γειτονική Βουλγαρία. Πρώτος σταθμός στην ανδρική μονή του Αγίου Ιωάννου της Ρίλα, που είναι η μεγαλύτερη και πιο φημισμένη, ορθόδοξη μονή στη Βουλγαρία, σε υψόμετρο 1150μ. περίπου. Σημαντικό πολιτισμικό, ιστορικό και αρχιτεκτονικό μνημείο, Παγκόσμιας κληρονομιάς. Ξεναγήθηκαμε στο κέντρο της Σόφιας με αρκετά διατηρητέα, νεοκλασικά κτήρια και ορθόδοξους ναούς. Σταθήκαμε στον μεγαλοπρεπή, **Καθεδρικό Ναό αφιερωμένο στον Άγιο Αλεξάντερ Νιέφσκι**, χτισμένο σε νεοβυζαντινό ρυθμό σταυροειδούς βασιλικής, με πέντε κλίτη και τρούλο, διακοσμημένα με ψηφι-

δωτά διαφόρων αγίων. Εκεί, την Κυριακή, παρακολουθήσαμε μέρος της Θείας Λειτουργίας και απολαύσαμε τις αγγελικές φωνές της τετραφωνίας. Δίπλα η εκκλησία της Αγίας Σοφίας, πιο πέρα το Μνημείο του Αγνωστου στρατιώτου, η Εθνική Πινακοθήκη, το Κοινοβούλιο, η εκκλησία της Αγίας Κυριακής, του Αγίου Νικολάου – Ρώσικη εκκλησία – και στη συνέχεια το συγκρότημα του Γαλερίου, με το Ναό της Ροτόντας, αφιερωμένο στον Άγιο Γεώργιο. Την επόμενη μέρα επισκεφτήκαμε **το μοναστήρι Μπάτσκοβο**, κοντά στη Φιλιππούπολη, που θεωρείται ως ο μοναδικός συνδυασμός Βυζαντινού, Γεωργιανού και Βουλγαρικού πολιτισμού, ενωμένων από την **κοινή πίστη**, αφιερωμένο στην Παρθένο Μαρία και την Παναγία Ελεούσα. Περιηγηθήκαμε στην παλιά και νέα πόλη της **Φιλιππούπολης** με τα ωραία αρχοντικά, που σήμερα στεγάζουν κυρίως μουσεία. Παντού άρωμα Ελλάδας. Επιβλητικός ο ναός του Αγ. Κωνσταντίνου και Ελένης στην παλιά πόλη. Πριν πάρουμε το δρόμο της επιστροφής ένα ακόμη μοναστήρι μας περίμενε πάνω στο βουνό Βίτοσσα (=2 κορυφές). Η **γυναικεία μονή Ντραγαλέφσκι** αφιερωμένη στην Κοίμηση της Θεοτόκου. Εκεί και η Παναγία Τριχερούσα, που η πρωτότυπη εικόνα της βρίσκεται στη μονή Χιλιανδαρίου του Αγίου Όρους. Δίπλα ο ναός του Αγίου Μηνά.

Οι μέρες κύλισαν πολύ ευχάριστα και μας έφεραν ακόμα πιο κοντά μεταξύ μας. Επιστρέφοντας με το λεωφορείο, δεν έλειψαν τα παιχνίδια και τα αστεία αλλά και η πνευματική τροφή - συζήτηση. Οι νέοι μας παρακολούθωντας με αμείωτο ενδιαφέρον και διφασμένοι για τις Χριστιανικές αλήθειες ήταν γεμάτοι απορίες. Η συζήτηση συνεχίστηκε για αρκετή ώρα.

Στη μνήμη του Αγίου Αποστόλου Ιακώβου, του αδελφοθέου, Τρίτη 22 προς Τετάρτη 23 Οκτωβρίου τελέστηκε αγρυπνία με Εσπερινό, Ορθρο και την Αρχαιοπρεπή Θεία Λειτουργία του Ιακώβου, πρώτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων. Όσοι ήταν προετοιμασμένοι κατάλληλα, κοινώνησαν με τον **Πρωτοχριστιανικό τρόπο**, πρώτα το Σώμα και κατόπιν το Αίμα του Χριστού, απ' ευθείας από το Δισκοπότηρο. Φύγαμε με ψυχική γαλήνη και ηρεμία. Ο Αγ. Ιάκωβος είθε να μεσιτεύει στο Θεό, για μας!

Τρεις μέρες μετά, γιορτάσαμε τη μνήμη του Πολιούχου και Προστάτου

μας, Μυροβλήτου ,Αγίου Δημητρίου. Στη μνήμη μας, έρχεται η ευλογία με το Σταυρό που έδωσε στο γενναίο **Νέστορα**, με τη χριστιανική καρδιά και Πίστη, για να αντιμετωπίσει το **Λαυρίο**. Ο Χριστιανός δοκιμάζεται για να δυναμώσει την Πίστη του. Εμείς, έχουμε να σταυρώσουμε τον εγωισμό μας. Ο Θεός του Χριστομίμητου Δημητρίου, ας βοηθά όλους μας!²

8 ο Οκτωβρίου. Εθνική και Θεομητορική εορτή. Όπως τότε κατά τους Βυζαντινούς χρόνους, έτσι και το '40, η Παναγία μας εμφανίζεται στον πόλεμο,- αποτέλεσμα της αμαρτωλότητας και της πλεονεξίας των ανθρώπων - και σκέπει με τη σκέπη Της όσους αγωνίζονται υπέρ της σωφροσύνης, της αξιοπρέπειας, της ευσέβειας, υπέρ της Πατρίδας. Δόξα και τιμή σ' αυτούς που έπεσαν για την Πατρίδα και την ευσέβεια της Παναγίας! «Της Σκέπης Σου Παρθένε ανυμνούμε τας χάριτας...». Ακολούθησε **Δοξολογία** με την παρουσία μαθητών και μαθητριών των γειτονικών σχολείων κρατώντας την Ελληνική σημαία. Όλοι μαζί στο τέλος φάλλαμε τον **Εθνικό Ύμνο**, πράγμα που έφερε διάρκεια συγκινήσεως και κάποια δάκρυα που κύλησαν...Το θαύμα του '40. Η νίκη του Πνεύματος ενάντια της ύλης! «Βαρύς ο κόσμος να τον ζήσεις, αλλ' αξίζει για λίγη περηφάνεια για την Πατρίδα...» θα γράψει ο Οδυσσέας Ελύτης.

Πέμπτη 31 Οκτωβρίου προς 1 Νοεμβρίου η εκκλησία μας, τέλεσε αγρυπνία στον Ιερό Ναό του Αγ. Δημητρίου. Την Ακολούθια παρακολούθησαν πολλοί πιστοί που προσήλθαν να προσκυνήσουν τα ιερά Σεβάσματα, τις εικόνες της Παναγίας Σουμελειώτισσας και του Αγ. Δημητρίου. Πριν τη Θεία Λειτουργία εψάλλησαν τα εγκώμια του Μεγαλομάρτυρος Αγίου. Οι κρυστάλινες φωνές του ιερέως και των φαλτών μας αντήχησαν στον Μεγαλοπρεπή Ναό και νιώσαμε σαν να μην πατάμε στη γη... «Μέγας αρωγός Θεσσαλονικέων ανεδείχθης, Μάρτυς Αθλοφόρε Δημήτριε». Η Πίστη είναι που θα μας δώσει δύναμη και θα μας κρατήσει όρθιους στον αγώνα μας να αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες της ζωής.

Την πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου στις 3 του μηνός τελέστηκε το **Κτιτορικό Μνημόσυνο**, υπέρ αναπαύσεως των ψυχών εκείνων, που συνέδραμαν με οποιονδήποτε τρόπο στην ανέγερση και τον εξωραϊσμό του Ναού μας, χροστατούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αμορίου, κ. **Νικηφόρου**, Ηγούμενου της Πατριαρχικής Μονής των Βλατάδων. Η παρουσία

όλων μας απετέλεσε ελάχιστο φόρο τιμής και ευγνωμοσύνης, αλλά και ηθικό μας χρέος στη μνήμη τους.

Το Σαββατοκύριακο 9 και 10 Νοεμβρίου, η νεανική καρδιά της ενορίας, χτύπησε για άλλη μια φορά στην κατασκήνωση του «Θαβώρ». Τα παιδιά μας νέοι και νέες, μαζί με τον πατέρα Νικόλαο, πέρασαν ένα διήμερο στο «Θαβώρ» το ντυμένο με τα γήινα φθινοπωρινά χρώματα, στιγμές ξεγνοιασίας, αλλά και πνευματικής καλλιεργείας, αφού η τακτική, νεανική, φιλική κατηχητική συνάντηση του Σαββάτου, πραγματοποιήθηκε στον ήρεμο χώρο της κατασκήνωσης. Μέσα στο πανέμορφο φυσικό φθινοπωρινό περιβάλλον, μακριά από τους ηλεκτρονικούς πειρασμούς της πόλης – τηλεοράσεις, κινητά, τάμπλετ, λαπτόπ κλπ. -. Το θέμα της συζήτησης ήταν: «Η ηλεκτρονική Ψυχαγωγία». Πόσο εύκολοι άραγε είμαστε στη χρήση αυτών των μέσων κοινωνικής δικτύωσης; Οχι μόνο οι έφηβοι, αλλά και οι ενήλικες. Οπωδήποτε αποτελούν εργαλεία για άμεση διάδοση μηνυμάτων και δίνουν εντυπωσιακές δυνατότητες επικοινωνίας. Είναι δυνατά όπλα. Αυτοί όμως που θα τα κρατήσουν, θα πρέπει να έχουν οικοδομήσει ισχυρή και ισοδροπημένη προσωπικότητα. Συζήτησαν, έπαιξαν, εκκλησιαστηκαν, μαγείρεψαν μόνοι τους, περιποιήθηκαν τον περιβάλλοντα χώρο, γέμισαν πραγματικά τις «μπαταρίες τους», τον ψυχικό τους κόσμο και επέστρεψαν ενθουσιασμένοι.

Από τις 15 Νοεμβρίου, ξεκίνησε και φέτος το καθιερωμένο στην ενορία μας **Ιερό Σαρανταλείτουργο** που θα καταλήξει την παραμονή των Χριστουγένων. Μ' αυτόν τον τρόπο, έχουν την ευκαιρία, όσοι μπορούν να εκκλησιάζονται καθημερινά.

Για όσους δε είναι εργαζόμενοι ή μαθητές, αλλά και όλους τους άλλους, δόθηκε η δυνατότητα να συμμετάσχουν στον εκκλησιασμό και τη Θεία Ευχαριστία, κατά την Αγρυπνία που έγινε για την εορτή των Εισοδίων της Θεοτόκου, την Τετάρτη 20 προς Πέμπτη 21 Νοεμβρίου. Εκείνο το βράδυ, είχαμε την τιμή και τη χαρά της συμμετοχής στη Λειτουργία, του καταξιωμένου φάλτου με την καθαρή και ογκώδη φωνή, κ. **Ιωάννη Χασανίδη**.

Ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, ας μας προστατεύει κι ας μας καθοδηγεί, στον χώρο της ασάλευτης ειρήνης Του!

Καλό υπόλοιπο της Σαρακοστής των Χριστουγέννων!!!

Επιμέλεια
Δομνίκη Νικολοπούλου

Μιλάμε Ελληνικά ;

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΟΡΟΛΟΓΙΑ

Δ) Συμβολισμός: Σε αυτήν την λογοτεχνική σχολή οι λέξεις χρησιμοποιούνται για να αποδίδουν πνευματικές ή ψυχικές καταστάσεις μάλλον παρά την πραγματική τους ή αφηρημένη έννοια. Αποτελεί ένα κίνημα σύγχρονο σχεδόν με το εμπρεσιανιστικό. Κάποια από τα κύρια χαρακτηριστικά του είναι η σταθερή επιδίωξη να εκφραστεί ο εσωτερικός κόσμος με σύμβολα (μεταφορές, εικόνες, παρομοιώσεις) και η προτίμηση στην έμμεση έκφραση, που επιτρέπει τον υπαινιγμό, παρά στην άμεση αναφορά στα πράγματα.

Ε) Σουρεαλισμός - Υπερρεαλισμός: Ο υπερρεαλισμός ή σουρεαλισμός πρωτοεμφανίζεται το 1924 στο Παρίσι. Κύριο χαρακτηριστικό αυτού του κινήματος είναι ότι παροτρύνει τους καλλιτέχνες να αντλήσουν τις εμπνεύσεις τους από τη μυστική πηγή της ζωής, το ανεξερεύνητο ασυνείδητο, χωρίς τον έλεγχο της λογικής και χωρίς την παρεμβολή κανενός αισθητικού ή ηθικού κανόνα. Τα μέσα που χρησιμοποιήσε ο υπερρεαλισμός ήταν η αυτόματη γραφή και καταγραφή των ονείρων. Οι πειραματισμοί όμως δεν απέδωσαν γιατί και στις δύο περιπτώσεις η παρέμβαση της λογικής ήταν τελικά αναπόφευκτη. Ο υπερρεαλισμός θεωρείται το σημαντικότερο καλλιτεχνικό κίνημα του μεσοπολέμου που επηρέασε πολύ την νεότερη ποίηση. Πρώτο υπερρε-

αλιστικό ελληνικό λογοτέχνημα θεωρείται η Υψικάμινος του Εμπειρίου (1935).

Στ) Ρομαντισμός: Ο ρομαντισμός πήρε πολλαπλές μορφές και αποχρώσεις στις διάφορες ευρωπαϊκές χώρες. Το κυριότερο ίσως πρόσκομμα για τον προσδιορισμό της έννοιας αυτού του όρου είναι ότι: α) ο ρομαντισμός δεν εμφανίζεται ταυτόχρονα σε όλες τις ευρωπαϊκές λογοτεχνίες, β) παρουσιάζει μεγάλες ποικιλίες από χώρα σε χώρα, γ) ως όρος προσλαμβάνει πολλές και διάφορες σημασίες στην ευρωπαϊκή φιλολογία. Κοινά χαρακτηριστικά του ρομαντισμού σε όλες τις λογοτεχνίες των λαών της Ευρώπης είναι: 1. Αντίθεση προς τον κλασικισμό. 2. Εναντίωση στην αυστηρότητα των παραδοσιακών μορφών και λογοτεχνικών ειδών. 3. Απελευθέρωση της φαντασίας και τάση για πρωτότυπες συλλήψεις και δημιουργίες. 4. Χρήση ποιητικού ρυθμού. 5. Ιδιαίτερη προτίμηση στην ασάφεια και καμιά φορά στη μελαγχολία και στον πεσιμισμό.

Ο ρομαντισμός δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση σε ορισμένα «θέματα» (το εγώ, η φύση, ο Θεός, η περιπέτεια, η ελευθερία, ο ηρωισμός, ο έρωτας). Μεγάλοι ρομαντικοί ποιητές στην Ευρώπη υπήρξαν ο Hugo, ο Byron, σε μερικά έργα του ο Goethe, στην Ελλάδα οι Φαναριώτες κ.ά.

Φωτεινή Γιαννοπούλου
Εκπαιδευτικός

Με αλεύρι και μεράκι!

Μελωμένα μελομακάρονα

ΥΛΙΚΑ: για 30 περίπου
μελομακάρονα

- 1/4 κ.γ. γαρύφαλλο
- 420 γρ. αλεύρι
- 80 γρ. σιμιγδάλι

- 230 γρ. ελαιόλαδο (εναλλακτικά
110 γρ. ελαιόλαδο ή 120
σπορέλατο)
- 190 γρ. χυμός πορτοκαλιού
- 1 κ.γ. μέλι
- 1/2 κ.γ. σόδα
- ξύσμα από ένα πορτοκάλι
- 1 κ.γ. κανέλα

ΣΙΡΟΤΤΙ

- 260 γρ. νερό
- 410 γρ. ζάχαρη
- 85 γρ. μέλι
- μισό πορτοκάλι
- 1 ξυλάκι κανέλα
- 2 γαρυγαλλάκια

ΕΚΤΕΛΕΣΗ: Ξεκινάμε με το σιρόπι για να κρυώσει καλά. Βάζουμε όλα τα υλικά, εκτός από το μέλι, σε ένα κατσαρολάκι και το αφήνουμε σε δυνατή φωτιά μέχρι να αρχίσει να βράζει. Δεν ανακατεύουμε καθόλου. Κατόπιν, χαμηλώνουμε στο μισό και αφήνουμε για 1-2 λεπτά.

Αποσύρουμε από τη φωτιά και προσθέτουμε το μέλι, ανακατεύουμε και αφήνουμε στην άκρη μέχρι να κρυώσει καλά. Σ'ένα μπολ βάζουμε τα υλικά εκτός από το αλεύρι, το σιμιγδάλι και ανακατεύουμε πολύ καλά. Σε ένα άλλο μπολ ανακατεύουμε το αλεύρι με το σιμιγδάλι. Κατόπιν, ρίχνουμε το υγρό μείγμα στο στερεό και ανακατεύουμε με ένα κουτάλι μέχρι να ενσωματωθεί το αλεύρι. Δεν το παρακάνουμε! Δεν χρειάζεται ζύμωμα διότι θα βγαλει τα λάδια του. Οπότε ανακατεύουμε ίσα ίσα να ενωθούν τα υλικά! ΤΠλάθουμε τα μελομακάρονα σε οβάλ σχήμα των 30 γρ. περίπου. Τα βάζουμε σε ένα ταψί με λαδόκολλα και τα τρυπάμε ελαφρά με ένα πηρούνι. Ψήνουμε σε προθερμασμένο φούρνο στους 175-180 βαθμούς κελσίου για 25-30 λεπτά. Μόλις βγουν από το φούρνο τα ρίχνουμε ζεστά στο κρύο σιρόπι για 50-60 δευτρόλεπτα περίπου. Τα γυρνάμε και από τις δύο πλευρές. Τα βγάζουμε και τα αφήνουμε σε σήτα να στραγγίζουν. Τα τοποθετούμε σε πιατέλα, περιχύνουμε λίγο μέλι και ρίχνουμε το ψιλοκομμένο καρύδι.

TIP: Τα τελευταία μελομακάρονα συνήθως χρειάζονται λίγο παραπάνω χρόνο στο σιρόπι, γιατί το σιρόπι έχει πάρει θερμοκρασία από τα ζεστά μελομακάρονα!

Ευαγγελία Κατραμίδου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Δελφών και Μιαούλη, τηλ 2310 828989

www.inmetamorfoseos.gr

facebook: Ιερός Ναός Μεταμορφώσεως του Σωτήρος

11°

"Άναρχος Θεός καταβέβηκεν"

Κυριακή **15 Δεκεμβρίου 2019**

19:00 μ.μ.

Στην αίθουσα τελετών του Ναού

**Ύμνοι και κάλαντα του Αγίου
Δωδεκαημέρου**